

ПИЯНСТВОТО НА ЕДИН НАРОД

15 години от основаването на Представителния хор на адвентистите в България

На 19 и 20 август Представителният хор на адвентистите в България отпразнува своя 15-ти рожден ден в местността „Студенец“-Родопите. Специалната програма накара трите поколения хористи и радетели на хора отново да се почувстват едно семейство, преживяло заедно трудности и радости. „Надявам се на тази среща с възкръсването на спомените да възкръсне и онова силно желание да се разнася благата вест чрез песни“ - каза диригентът Веселин Василев.

Историята на представителния адвентен хор отговаря напълно на Вазовото „Пиянство на един народ“, както той е назовавал една от главите в романа си „Под игото“.

Само че „народът“ тук е съставен изцяло от певци и музиканти, „опиянени“ от желанието да служат на Бога и ближните си. Сега, като гледам от разстоянието на годините - обобща мнението на мнозина Сийка Ганчева, - виждам, че наистина това дело е било голямо нещо.

Опиянени от свободата и небивалите възможности за изява след 1989 г., Веселин Василев и Апостол Калев събират съмишленици от църквите ни в страната и на 3 септември 1990 г. в местността Ер Кюприя - Родопите е поставено началото. Предстои работата. Мъже и жени с различни професии, но носещи в себе си една любов; с различна възраст, но с един ентузиазъм, от различни краища на България, но с една вяра в идващия скоро Господ жертват неизменно много време, сили и средс-

Април, 1990 г. - неофициалното начало на хора, преди Ер Кюприя.

Улично изпълнение в Щутгарт, когато продават дисковете си.

зали в България и 23 - в чужбина. Записва грамофонна плоча, 2 компактдиска и 6 аудиокасети.

Според много хористи той съществува просто по чудо. На концерта в Стара Загора пет в най-голямата зала, но неотплена поради кризата. При -15 градуса хората в сяд-

лона са с балтони и шапки, а хористите - по униформените си рокли. Никой от тях не се разбол-ява.

На път за концерта в Русе автобусът не може да преодолее един наклон нагоре. Налага се да го бутат, а след това да тичат след него и да се качват в движение. Някои от по-възрастните са уплашени, но дружески ръце ги издърпват към вратата. А по време на първото пътуване в чужбина - до Ниш, наемат рейс без седалки. Всеки си носи столче от къщи...

Но не само светлините на прожекторите на

родната и чужбинска сцената ентузиазират така хористите. Диригентът дава тон на едно прекрасно съчетание от взаимноотшението, истинско удоволствие от работата и съзнанието, че тази работа е полезна. А това би движило всяко дело напред.

Хорът „Гласът на надеждата“ много бързо си извоюва място сред най-добрите светски и църковни български хорова-изпълнителски колективи и печели уважението на почитателите на хоровата песен. Винаги успява да задоволи дори и най-изтънченния музикантски вкус със своята естественост, живост и голяма динамична амплитуда. Може би затова залите неизменно се пълнят.

„Резултатите бяха замайващи - споделя диригентът Веселин Василев. - До ръководството на хора и досега пристигат благодарствени и насърчителни думи и писма от непознати личности.“

Макар че в последните 5 години времената се измениха и проявите на хора стават много по-редки, ветераните от три поколения са единомисленици, че ако се удаде случай, са готови отново да си „нарамят столчетата“. ХМ

БЪЛГАРИТЕ АДВЕНТИСТИ В ЛОНДОН СИ ОРГАНИЗИРАТ ЦЪРКВА

Йорданка ДИМИТРОВА

Отдавна мечтаем за основаване на българска адвентна църква в Лондон и това вече става.

Доскоро църква Wood Green отваряше вратите си за българите адвентисти всеки петък вечер и една събота в месеца. Много хора бяха радостни и благодарни, че слушат проповед на български език и че можем да бъдем заедно като братя и сестри.

Сега 50 души българи провеждаме редовно богослуженията си в една методистка църква, където сме квартиранти. Тече процедура по прехвърляне на членството ни и назначаване на пастор.

Благодарим на брат Болдо, който ни окуражи за това. След среща с Южната конференция на Английския съюз през декември миналата година получихме пълна подкрепа да действваме.

Около 4 месеца търсихме място за събиране, молахме се и вярвахме, че Бог ще се намеси. През това време направихме миниевангелизация в църква Wood Green, след която трима души пожелаха да изучават по-сериозно Библията в библейски курс. Преживяхме незабравими опитности и сме уверени, че служим на един велик, истински и любящ Бог.

В новата църква

Моята лична опитност

Аз бях член на съвета, който работеше по установяването на българската църква, и трябваше да присъствам на първата среща с представители на Южната конференция към Английския съюз. Срещата беше в 19 часа, а в този ден бях на работа до 20. Седмица преди това отсъствах и не можех да си позволя това отново. Не намерих никого, който да ме замести. Вечерта преди деня на срещата се молах и „напомнях“ на Бога, че за Него няма невъзможни неща. Даже Му „наредих“ да направи нещо.

На другия ден колежката от първа смяна дойде да попита дали има недостиг на персонал за втора смяна. „Разбираш ли, много искам да остана на работа днес следобед“ - ми каза тя. Поех дълбоко въздух и проверих всички отделения. Бяха с редовния си персонал. В разстояние на един час тя дойде три пъти. Тогава я попитах защо толкова много иска да работи в този ден следобед. „Повярвай ми, не зная“ - беше отговорът. Тогава ѝ разказах, че Бог я е изпратил във връзка с моя проблем.

От срещата се върнахме в полунощ, напълно убедени, че Бог има план и вече го пуска в действие.

Вдъхновени от миналото - устремени към бъдещето

10 години програма „Изследовател“

Христо Станев, клуб „Изследовател“

За мнозина стартирането на програмата „Изследовател“ (както бе наре-

чена в началото) през май 1995 година, бе изгубена кауза. Дори по-лошо - ка-

нал за вредното западно влияние. Изминалите 10 години опровергаха това мислене - клубът доказва своята

ефективност, както и това, колко е необходим в обкръжения свят, в който живеем.

Вдъхновени от миналото и устремени към бъдещето, търсихме своята идентичност и целите си, като отпразнувахме 10-годишнината от стартирането на клуб „Изследовател“ на тазгодишния изследователски лагер (проведен от 10 до 17 юли в близост до Панагюрски Колони). И, като на всеки рожден ден, имаше много поканени гости. Изследователите, бивши и нас-

Съвсем естествено е за приключенците да желаят един ден да станат изследователи. Без програмата „Изследовател“ в България най-вероятно нямаше да има организирана работа с помалката възрастова група.

тоящи, бяха над 160 от 17 града. На нашата покана се бяха отзовали и изс-

ледователи от Русия, които придадоха незаменен колорит.

На лагера, съвсем по изследователски, група от 40 души почисти и освежи района на Панагюрски Колони, оставяйки добри впечатления у хората, живеещи там. Своето обещание пред Бога, поемайки ангажмента на изследователя, дадоха 46 деца. А наградата за най-добра трупa спечелиха изследователите от Ямбол.

За говорители бяха поканени хора, свързани с дейността на клуба през изминалите 10 години: Еди Кешишян, през чийто мандат като младежки ръководител клубът започна своята дейност; Петър Стоилов и Иван Мирчев - едни от хората, положили основата на клуба и организирали първите лагери; Емо Кънев и Венци Панаиотов, на чийто себепридателен и съзидателен труд през последните 7 го-

дини клубът дължи своите успехи.

А преди това, в края на юни, 100 деца от 17 града бяха на лагера на приключенците - за възраст между 7 и 12 години. Имаше куклен театър, ателиета, игри, пукната глава и болен зъб, поход, лагерен огън, весели вечери, поети ангажменти от 40 нови приключенци и специални Божии благословения.

Моля се тези лагери да не бъдат само една капка в океана на забързаното ежедневие, моля се работата с децата и юношите да продължи в местните църкви, които да ѝ отдадат първостепенно значение, защото това са нашите деца, Божии деца!

Специална благодарност дължим на всички, без чийто самоотвержен труд лагерите биха били просто едно събиране.